

Arrest

nr. 63 079 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat K. HINNEKENS, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigd, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen België binnen op 3 januari 2008 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 december 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 28 april 2009 werden deze weigeringsbeslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 28 april 2009, nrs. 26 571 en 26 572). Verzoekers stelden

hiertegen cassatieberoepen in die bij beschikkingen d.d. 2 juli 2009 niet toelaatbaar verklaard werden (RvS 2 juli 2009, nrs. 4.616 en 4.617 (c)).

1.4. Op 8 oktober 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 oktober 2010 beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Op 25 oktober 2010 dienden verzoekers, die verklaren België sinds het indienen van hun eerste asielaanvraag/sinds hun eerste aankomst hier niet meer te hebben verlaten, een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 17 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Urus-Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote, B.(...), Z.(...) (OV 6.200.900). Uw moeder en broers woonden in een aparte woning die gelegen was aan dezelfde binnenplaats. In 2007 leerde u op de bus een zekere I.(...) kennen. Hierna kwam hij enkele keren bij u thuis en vice versa. Toen I.(...) een nieuwe wagen had gekocht, mocht u mee voor een testritje. In november 2007 werd I.(...) opgepakt. Enkele dagen later werd ook u thuis opgepakt door militairen. U werd door hen ondervraagd, waarbij u ook mishandeld werd. Van een van de ondervragers vernam u dat I.(...) had bekend dat u de rebellen logistiek ondersteunde. Uiteindelijk slaagde uw moeder erin om u vrij te kopen. De avond na uw vrijlating bracht uw moeder u naar een vriendin van haar in Grozny. Diezelfde nacht kwamen de militairen opnieuw naar jullie huis en sloegen en bedreigden uw vrouw. Hierop werd ook uw vrouw naar Grozny gebracht. Tijdens deze inval vluchtte uw oudste broer weg uit schrik om opgepakt te worden. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen. Tijdens het verblijf van u en uw vrouw in Grozny vond er ook een inval plaats in de woning van de familie van uw vrouw, waarbij jullie gezocht werden. Eind december 2007 vertrokken jullie uit Tsjetsjenië.

Op 3 januari vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 19 december 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 28 april 2009. Uw beroep tegen deze beslissing werd onontvankelijk verklaard door de Raad van State op 2 juli 2009. U verliet het land niet en vroeg een tweede maal asiel aan op 8 oktober 2010. In het kader hiervan nam de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een beslissing tot weigering van in overwegingname, dewelke aan u werd betekend op 12 oktober 2010. Wederom verliet u het land niet en u vroeg een derde maal asiel aan op 25 oktober 2010.

U verklaart nog steeds niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u er in 2007 hadden toe aangezet om Tsjetsjenië te ontvluchten. U wordt nog steeds gezocht door de autoriteiten. Zo vinden er invallen plaats bij uw moeder en worden er politieconvocaties op uw naam afgeleverd. U legt ter staving hiervan de volgende documenten neer: drie politieconvocaties, uw rijbewijs en een envelop.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale

arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal reeds een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen omtrent de door u gevolgde reisweg en uw onvermogen om uw internationaal paspoort – een belangrijk document bij de boordeling van de waarachtigheid van de vervolgingsfeiten en de mogelijkheid tot vestiging elders in de Russische Federatie - voor te leggen werden niet geloofwaardig geacht. Daarnaast werden uw verklaringen over controles onderweg inconsistent geacht. Bijgevolg werd besloten dat u de door u verklaarde vrees niet aannemelijk kon maken. Deze beslissing werd in beroep bevestigd.

De conclusie dat u de door u verklaarde vrees niet aannemelijk kon maken, wordt bevestigd door bijkomende vaststellingen, gedaan in het kader van uw huidige asielprocedure.

Vooreerst werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot jullie asielrelaas. U verklaarde dat uw oudste broer uit het huis waar hij woonde – dit huis had een gedeelte binnenplaats met jullie huis - vluchtte toen men voor de tweede maal in uw huis binnenviel. U was op dat moment al in Grozny ondergedoken na uw vrijlating maar uw vrouw was nog wel thuis. (CGVS III d.d.23/02/2011, p.9-10) Dit komt overeen met uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure. (CGVS I d.d.12/11/2008, p.18) Echter, uw vrouw verklaarde in het kader van de huidige asielprocedure dat uw broer al vluchtte de nacht dat u gearresteerd werd, en dat uw broer reeds vertrokken was voordat u vrijgelaten werd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenote dat ze dergelijke details niet meer herinnert omwille van haar medische problemen. (B.(...)a - CGVS III, p.6-7) Deze verklaring kan echter geenszins volstaan. De vlucht van uw broer naar aanleiding van een inval in uw huis kan bezwaarlijk een detail genoemd worden. Bovendien wordt geenszins op objectieve wijze gestaafd dat de verklaarde medische problemen hebben geleid tot geheugenproblemen, zodat het hier louter een bewering betreft. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas. De vlucht van uw broer was volgens u een direct gevolg van een inval in uw huis, en ingegeven door de angst dat een andere man van het gezin meegenomen kan worden indien de gezochte persoon, in casu u, niet zou worden gevonden. (CGVS I d.d.12/11/2008, p.18) Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen met betrekking tot de convocaties die u zou ontvangen hebben. Zo verklaarde u in eerste instantie dat zowel u als I.(...)convocaties ontvingen. (CGVS III, p.3) Even later verklaarde u dan weer dat u niet weet of I.(...)convocaties ontving. (CGVS III, p.5) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, bleef u erbij dat u niet weet of hij er ontving, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaart. Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de vraag of u en I.(...)na de door u verklaarde arrestaties nog zijn vervolgd door de autoriteiten alsook de vraag of u nog (onrechtstreeks) informatie over I.(...)kreeg na zijn arrestatie, iets wat u ontkende (CGVS III, p.5).

Ter staving van uw verklaringen als zou u nog steeds gezocht worden in Tsjetsjenië legt u drie politieconvocaties neer, waarin u opgeroepen wordt naar de ROVD van Urus-Martan. Deze kunnen echter niet op objectieve wijze uw asielrelaas ondersteunen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts als getuige wordt opgeroepen. Bovendien wordt nergens vermeld waarom of in welke zaak u wordt opgeroepen. Er kan dan ook niet uit besloten worden dat u (officieel) zou worden vervolgd door de autoriteiten. Uw verklaringen als zou u omwille van I.(...)worden opgeroepen en als zou het niet uitmaken in welke hoedanigheid u moet verschijnen, omdat het doel enkel is om dat u zich aanbiedt (CGVS III, p.5), zijn dan ook louter beweringen van uwentwege die geenszins objectief gestaafd worden.

Voorts verklaarde u dat er ook (politie)convocaties bij u thuis worden afgeleverd waarin u wordt opgeroepen als verdachte. (CGVS III, p.5) Wederom betreft het enkel beweringen die u geenszins op objectieve wijze staft. Immers, tot op heden hebt u geen enkele convocaties als verdachte neergelegd op het Commissariaat-generaal, ondanks het feit dat er op het belang van dergelijke documenten gewezen werd (CGVS III, p.7-8) en dat u een duidelijke termijn hebt gekregen om deze neer te leggen (CGVS III, p.15). U hebt aan het Commissariaat-generaal evenmin meegedeeld waarom u voormelde documenten, zelfs niet in de vorm van een fax, kan neerleggen. Hierbij wordt nog opgemerkt dat van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt, verwacht wordt dat hij al het mogelijke doet om (originele) documenten die zijn identiteit en asielrelaas

kunnen staven, aan te brengen. Een gebrek aan initiatieven om (originele) stavingstukken neer te leggen kan niet gerijmd worden met een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het in de Russische Federatie in het algemeen, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder, mogelijk is om tegen betaling (ver)vals(t)e officiële documenten van bijvoorbeeld de politiediensten te bekomen. In het licht hiervan werden enkele vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de convocaties en de authenticiteit van de door u neergelegde convocaties in twijfel trekken.

Zo komen uw opeenvolgende verklaringen ter zake niet overeen met de door u neergelegde stukken. In het kader van uw eerste asielprocedure verklaarde in november 2008 dat er op dat ogenblik twee convocaties op uw naam waren afgeleverd, namelijk in februari en juni 2008. (CGVS I d.d.12/11/2008, p.17) U legt geen enkele convocatie uit deze periodes neer maar wel een convocatie uit augustus 2008. Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest dat er meer dan twee convocaties waren afgegeven op het moment van het gehoor (CGVS III, p.11) terwijl u contact had met uw familie is weinig aannemelijk te noemen.

Verder werd ook in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote een inconsistentie vastgesteld. In het kader van de huidige asielprocedure verklaarde zij dat ze niet op de hoogte was van het bestaan van de documenten die werden opgestuurd door uw moeder, i.e. de convocaties, totdat jullie ze in België ontvingen. (B.(...)a - CGVS III, p.6) Aangezien jullie deze documenten slechts ontvangen zouden hebben nadat door de DVZ reeds een beslissing was genomen naar aanleiding van jullie tweede asielaanvraag (CGVS III, p.8), dient te worden besloten dat dit zeker na het gehoor op de DVZ voorafgaand aan voornoemde beslissing was. Echter tijdens dit gehoor op de DVZ maakte uw vrouw al wel melding van het feit dat uw moeder convocaties had ontvangen. (B.(...)a - DVZ II, rubriek 36)

Bovendien hebt u voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag doorheen uw opeenvolgende asielprocedures nooit enige melding gemaakt van het feit dat u als verdachte werd opgeroepen. Nochtans is er volgens u een wezenlijk verschil tussen een oproeping als getuige en als verdachte. (CGVS III, p.7) Dat u een dergelijk belangwekkend feit nooit eerder hebt vermeld – de eerste convocatie als verdachte zou begin 2008 gekomen zijn (CGVS, p.6) – is geenszins geloofwaardig te noemen indien deze documenten werkelijk zouden bestaan. Hiermee geconfronteerd verklaarde u enkel dat u zich niet alles herinnert en dat u antwoord op de vragen die u gesteld worden. Welnu, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in november 2008 werd u gevraagd wat voor document er bij uw moeder werden afgegeven. U sprak enkel over een uitnodiging, zonder hierbij te vertellen dat u werd opgeroepen als verdachte. Er werd u eveneens gevraagd waarom u werd opgeroepen, maar wederom vermeldde u niet dat u officieel als verdachte opgeroepen werd. (CGVS I d.d.12/11/2008, p.17) Bovendien maakte u voor de DVZ zowel in het kader van uw tweede als uw huidige asielaanvraag melding van convocaties – bij uw huidige asielaanvraag stelde u zelfs uitdrukkelijk dat u opgeroepen wordt als getuige. Ook hier maakte u geen melding van een oproeping als verdachte. Dat u dergelijke belangrijke feiten niet zou vermelden, terwijl de convocaties op verschillende momenten ter sprake kwamen is dan ook niet geloofwaardig te noemen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. De drie politieconvocaties werden eerder reeds besproken. De envelop van de Russische post, opgestuurd vanuit Dagestan, toont enkel aan dat u bepaalde documenten werden toegestuurd, zonder

te specificeren welke. Bijgevolg toont dit niet zonder meer aan dat uw moeder de convocaties en uw rijbewijs vanuit Dagestan opstuurde naar België, zoals u verklaarde (CGVS III, p.8, 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Urus-Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenoot B.(...), Y.(...) (OV 6.200.900). In 2007 leerde uw man op de bus een zekere I.(...)kennen. Op 29 november werd uw man thuis opgepakt door militairen. Tijdens deze inval vluchtte de oudste broer van uw man weg uit schrik om ook opgepakt te worden. Uw schoonmoeder slaagde er uiteindelijk in om uw man vrij te kopen. U zag hem terug op 1 december 2007. Diezelfde dag werd hij nog naar een vriendin van uw schoonmoeder in Grozny gebracht. Die nacht kwamen mannen naar jullie huis op zoek naar uw man. Ze dreigden ermee om uw kind te doden indien u niet zou vertellen waar hij was. U werd ook geslagen, waarop u het bewustzijn verloor. Toen u terug bijkwam, waren de mannen vertrokken. Hierop werd ook u naar Grozny gebracht. Eind december 2007 vertrokken jullie uit Tsjetsjenië.

Op 3 januari vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 19 december 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 28 april 2009. Uw beroep tegen deze beslissing werd onontvankelijk verklaard door de Raad van State op 2 juli 2009. U verliet het land niet en vroeg een tweede maal asiel aan op 8 oktober 2010. In het kader hiervan nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname, dewelke aan u werd betekend op 12 oktober 2010. Wederom verliet u het land niet en u vroeg een derde maal asiel aan op 25 oktober 2010.

U verklaart nog steeds niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u er in 2007 hadden toe aangezet om Tsjetsjenië te ontvluchten. Omwille van uw gezondheidstoestand zou u echter niet meer op de hoogte zijn van de situatie in Tsjetsjenië met betrekking tot de problemen van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot, B.(...) Y.(...), beroept. (CGVS III d.d.23/02/2011, p.5-6) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in fine van hun verzoekschrift de toewijzing van hun beroep aan een kamer met drie leden.

2.2. Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoekers daarom op gemotiveerde wijze vragen in hun verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden

wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren.

2.3. Verzoekers motiveren niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen reden voorhanden om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. De vraag wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel aan dat *“onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*. Verzoekers stellen verder dat zij zullen aantonen dat de bestreden beslissingen artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en artikel 62 van de vreemdelingenwet schenden, dat de motivatie van de bestreden beslissingen gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissingen te nemen, het Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en in de zin van subsidiaire bescherming die zij naar voren hebben gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Zij menen tevens te zullen aantonen dat door de bestreden beslissingen te nemen, het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het *“principe van goede administratie”* heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht, en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat-generaal hen niet heeft erkend als vluchteling, noch hen de subsidiaire bescherming heeft toegekend. Verzoekers citeren vervolgens verschillende van de door hen aangehaalde, geschonden geachte artikelen, geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht aan de hand van rechtspraak en rechtsleer en halen bepaalde passages uit de bestreden beslissingen aan.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen, dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar complex blijft, werpen verzoekers op dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex is, hetgeen het, zo menen ze, eigenlijk onmogelijk maakt om de risico's voor vervolging in te schatten. Vervolgens verwijzen ze naar allerlei vaststellingen die in het rapport zijn opgenomen dat door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Volgens verzoekers kan naar analogie worden verwezen naar rechtspraak van het Hooggerechtshof waarin wordt geoordeeld dat *“there is simply no room in the United Nation's definition for concluding that because an applicant only has a 10% chance of being shot, tortured, or otherwise persecuted, that he or she has no “well-founded fear” of the event happening”*. Zij vertalen dit vrij als volgt: *“er is in de definitie van de verenigde naties geen ruimte om aan te nemen dat iemand niet kan worden erkend omdat er geen gegronde vrees is, omdat er slechts 10% kans is om te worden neergeschoten, gefolterd of anders vervolgd te worden”*. Aldus kan, zo menen verzoekers, de kans tot vervolging volstaan. Verzoekers merken ook op dat termen zoals ‘de meeste gevallen’ en ‘sterk afgenomen zijn’ niet van dien aard zijn om te verhinderen dat men erkend zou worden als politiek vluchteling. Verder stellen ze, naar rechtsleer verwijzend, dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt en dat *“artikel 48 van de vreemdelingenwet artikel 1 van het verdrag van Genève van toepassing maakt in België, daar waar de bepalingen die het vluchtelingenstatuut in het Belgisch recht bepalen grotendeels hetzelfde inhoud, hetgeen inhoudt dat men ook deze gelet op humanitaire doelstellingen in het voordeel van de betrokkenen dient te worden geïnterpreteerd”*.

Waar in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die het Commissariaat-generaal in het kader van diens eerste asielaanvraag heeft genomen, voeren verzoekers aan dat nergens wordt aangegeven waarom verklaringen nopens de toenmalige gevolgde reisweg en elementen nopens de toenmalige eventuele vestigingsmogelijkheden thans nog relevant zijn bij een volgende asielaanvraag, zodat de beslissing op dit punt niet kan gemotiveerd zijn. Ze stellen dat dit des te meer geldt nu enerzijds ongeveer drie jaar later de reisweg niet meer relevant kan geacht zijn en anderzijds het nog steeds vaststaat dat er geen intern vluchtalternatief is, in welk verband zij verwijzen naar een rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd met als titel *“Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”*.

Betreffende de overweging in de bestreden beslissing dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen hun verklaringen met betrekking tot hun asielrelaas, merken verzoekers op dat ter zake bij het dossier geen kopieën werden toegevoegd van de eerdere verhoren, zodat bij gebreke aan elementen ter zake er het risico is dat de raadsman geen verweer vermag te voeren met de nodige kennis van zaken. Hierdoor kan, zo menen ze, de bestreden beslissing in ieder geval niet gemotiveerd zijn. Voorts opperen ze dat *“het niet volstaat om geheugenproblemen zo maar af te wijzen zonder enig onderzoek ter zake, temeer daar het Commissariaat-generaal over ter zake deskundigenonderzoek”*. Ze merken ook op dat een en ander klemt nu de verklaringen van verzoeker wel consistent blijken. Aangaande de overweging in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker genomen dat zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd door een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot de convocaties die hij zou ontvangen hebben, betogen verzoekers dat verzoeker hier dacht te antwoorden in verband met I. of deze recente convocaties ontvangen had, hetgeen hij niet weet aangezien hij met deze ruime tijd geen contact heeft gehad, dat evenwel vaststaat dat er in het verleden wel geweest zijn en dat er verwarring is geweest nopens wat er juist ter berde werd gebracht.

Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat de drie door verzoeker neergelegde convocaties niet op objectieve wijze diens asielrelaas kunnen ondersteunen, werpen verzoekers op dat wie zelfs maar in het aandachtsveld van de ordediensten komt kans loopt om meermaals gearresteerd en gefolterd te worden en dat er ter zake duidelijk sprake is van iemand die in het aandachtsveld is gekomen. Ze merken dienaangaande verder op dat verzoeker alleen documenten kan voorleggen wat hij heeft ontvangen, dat deze uiteraard de overheden niet kan gaan vragen om op documenten specificaties te gaan aanbrengen, dat *“bij oproepingen als getuigen die trouwens vaak worden uitgestuurd als men eigenlijk al de oproeping als verdachte bedoelt, men niet vaak gaat vinden dat men opgeroepen is in een zaak zoals waarin de betrokkene opgeroepen is”*, dat dergelijke specificaties er immers voor zouden zorgen dat niemand zich zou aanbieden en bijgevolg niemand zich dan zou gaan melden en dat de oproeping als verdachte er in dergelijke zaken pas komt als de betrokkene zich niet vrijwillig gemeld heeft. Men vermag, aldus verzoekers, gelet op artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zich niet wenden tot de overheid teneinde documenten te verkrijgen. In die zin merken ze op dat verzoeker zich niet tot de vervolgende partij kan wenden teneinde bewijzen en aanwijzingen te verkrijgen nopens de vervolgingen in het land van herkomst. Het zich wenden tot de vervolgende overheden zet, zo stellen verzoekers, de asielaanvraag juist op de helling, gelet op artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers wijzen er vervolgens opnieuw op dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, en merken in die zin op dat men ter zake niet mag vragen het onredelijke of het onmogelijke te bewijzen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaringen dat er ook (politie)convocaties bij hem thuis worden afgeleverd waarin hij wordt opgeroepen als verdachte enkel beweringen betreffen die hij geenszins op objectieve wijze staft, poneren verzoekers dat aan verzoeker weliswaar recentelijk werd meegedeeld dat hem documenten werden verzonden, doch hij deze evenwel niet heeft gekregen. Laatstgenoemde kan, zo stellen verzoekers, niet om nog een exemplaar gaan vragen bij de autoriteiten en men kan aldus niet het onmogelijke gaan bewijzen. Verzoekers wijzen er in dit verband nogmaals op dat men gelet op artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zich niet tot de overheid vermag te wenden om documenten te verkrijgen en herhalen dat voornoemd verdrag een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, zodat men ter zake niet mag vragen het onredelijke of het onmogelijke te bewijzen.

Wat de overige vaststellingen van het Commissariaat-generaal betreft aangaande de stukken die door verzoeker werden neergelegd, de authenticiteit ervan en de verklaringen hieromtrent, opperen verzoekers dat verzoeker de documenten die hij kan voorleggen van zijn moeder heeft verkregen en dat juist door het voorleggen van verklaringen als getuigen eigenlijk aangetoond wordt dat het om echte convocaties moet gaan. Immers, zo voegen ze hieraan toe, wanneer men vervalsingen zou kopen, zou men meteen convocaties kopen waarop de hoedanigheid van verdachte zou blijken. Verzoekers laten voorts gelden dat het Commissariaat-generaal ervan uit zou gaan dat verzoeker de documenten zou gevraagd hebben en dat hij vervalsingen zou gevraagd hebben, dat het Commissariaat-generaal het antwoorddocument te selectief leest nu uit pagina 1 van dit document blijkt dat documenten juist makkelijker worden verkregen zo zij een echte situatie weergeven van vervolging en dat voormeld antwoorddocument weergeeft dat documenten nopens echte vervolgingen kunnen worden bekomen en documenten met betrekking tot echte vervolgingen dan goedkoper zouden zijn dan documenten die op vraag de werkelijkheid niet zouden weergeven. Ze merken in die zin verder op dat zelfs al poogt men de stelling van het Commissariaat-generaal *“per impossibile quod non”* te volgen, dan zou het bekomen van documenten door de moeder in die hypothese makkelijker zijn als de documenten de waarheid zouden weergeven. Volgens verzoekers vullen de verklaringen elkaar uiteindelijk aan, gaat het hier om verschillende convocaties, de ene als getuige en de andere als verdachte, werden recentelijk een aantal convocaties naar hem verzonden, doch zijn deze hier nooit toegekomen en wordt hierdoor de

zogenaamde tegenstelling verklaard. Dat verzoeker bij de aanvankelijke verklaringen niet reeds van alle convocaties wist, is, zo betogen verzoekers, te wijten aan het feit dat zijn moeder te bang was en zij hem, wanneer hij in België was, niet van alle convocaties heeft verteld.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming, voeren verzoekers, verwijzend naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, aan dat zelfs in het geval men de feiten als totaal ongeloofwaardig bestempelt dit niet de erkenning van het statuut van de subsidiaire bescherming belet en dat hiertoe zelfs een risico tot vervolging zou kunnen volstaan. Ze werpen voorts op dat het ter zake niet volstaat om te stellen alsof er een beperkte dreiging zou zijn van ernstige schade, dat ook een beperkte dreiging een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade, dat aldus de bestreden beslissing niet gemotiveerd is in de zin van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alwaar het begrip reëel risico wordt geschonden, dat er inderdaad nog steeds de mogelijkheid is dat zich het zwaar lijden echt voordoet en dat termen als 'meestal', 'minder frequent voorkomt' en 'sterk is afgenomen' niet resulteren in het verdwijnen van het reëel karakter. Volgens verzoekers kan dienaangaande ook worden verwezen naar de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hooggerechtshof.

Wat de eindoverweging in de bestreden beslissing ten aanzien verzoeker betreft omtrent de door hem neergelegde stukken, betogen verzoekers dat het niet opgaat te gaan opleggen het onmogelijke te gaan bewijzen en dat ter zake de vraag kan gesteld worden hoe de documenten met inhoudsopgave van de inhoud, die dan nog de inhoud niet zou bewijzen, anders per post kon verzonden worden, temeer nu dit te veel risico voor de verzender zou inhouden. Verzoekers wijzen er tot slot nogmaals op dat het Vluchtelingenverdrag, als internationaal instrument met humanitaire doelstellingen, een soepele interpretatie en verdeling van de bewijslast vergt, zodat men ter zake niet mag vragen het onredelijke of het onmogelijke te bewijzen.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze motivering zelf in hun verzoekschrift citeren en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat de verklaringen van eerste verzoeker en de verklaringen afgelegd door diens echtgenote een tegenstrijdigheid vertonen met betrekking hun asielrelaas, meer bepaald wat (het tijdstip van) de vlucht van verzoekers broer betreft. Daarnaast wordt opgemerkt dat de verklaringen van eerste verzoeker tegenstrijdig zijn met betrekking tot de convocaties die hij zou ontvangen hebben. Voorts wordt gesteld dat de drie convocaties die verzoeker heeft neergelegd niet op objectieve wijze zijn asielrelaas kunnen ondersteunen aangezien hij in deze slechts als getuige wordt opgeroepen en bovendien nergens wordt vermeld waarom of in welke zaak hij wordt opgeroepen. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers verklaring dat er ook (politie)convocaties bij hem thuis worden afgeleverd waarin hij wordt opgeroepen als verdachte, louter beweringen betreft die hij geenszins op objectieve wijze staft. Verder wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het in de Russische Federatie in het algemeen en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder mogelijk is om tegen betaling (ver)vals(te) documenten van bijvoorbeeld de politiediensten te kopen én wordt in het licht daarvan opgemerkt dat verzoekers opeenvolgende verklaringen ter zake niet overeenkomen met de door hem neergelegde stukken, dat ook in de opeenvolgende verklaringen van verzoekers echtgenote een inconsistentie werd vastgesteld omtrent de convocaties en dat verzoeker voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn huidige asielaanvraag doorheen zijn opeenvolgende asielprocedures nooit enige melding heeft gemaakt van het feit dat hij als verdachte werd opgeroepen. Tot slot wordt opgemerkt dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.5. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex is, hetgeen het, zo menen ze, onmogelijk maakt om risico's voor vervolging in te schatten, en zij in dit verband op algemene wijze naar een rapport verwijzen dat aan het administratief dossier werd toegevoegd en naar rechtspraak van het Hooggerechtshof, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat de situatie in Tsjetsjenië, ofschoon drastisch veranderd, complex blijft en er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van schendingen van de mensenrechten, niet impliceert dat het onmogelijk is om risico's voor vervolging in te schatten, doch wel dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, hetgeen in casu is gebeurd.

3.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.7. Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat hun verklaringen onderling strijden wat betreft het tijdstip waarop verzoekers broer op de vlucht zou zijn geslagen, betogen verzoekers dat ter zake bij het dossier geen kopieën werden toegevoegd van de eerdere verhoren zodat bij gebreke aan elementen ter zake er het risico is dat hun raadsman geen verweer mag te voeren met de nodige kennis van zaken. Verzoekers' betoog mist echter feitelijke grondslag. Immers, het administratief dossier bevat zowel de verslagen van hun beider gehoren op het Commissariaat-generaal in het kader van hun huidige, derde asielaanvraag, welke plaatsvonden op 23 februari 2011 (administratief dossier 2011, map 'Y AA', stukken 4a en 4b), als die in het kader van hun eerste asielaanvraag, welke, zo blijkt, hebben plaatsgevonden op 20 maart 2008 en op 12 november 2008 (administratief dossier 2008, stukken 4). Verzoekers' kritiek doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij omtrent een dergelijk essentieel element uit hun asielrelaas –verzoeker gaf in het kader van zijn eerste asielaanvraag aan dat de vlucht van zijn broer een direct gevolg was van een inval in zijn huis en ingegeven door de angst dat een andere man van het gezin kan meegenomen worden indien de gezochte persoon, in casu hijzelf, niet zou worden gevonden (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 12/11/2008, p. 18)- tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Deze vaststelling, die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnt en waaraan niet in het minst afbreuk wordt gedaan door de bewering dat de verklaringen van eerste verzoeker dienaangaande wel consistent zijn, blijft derhalve gehandhaafd en de Raad maakt deze tot de zijne.

3.8. In zoverre verzoekers met betrekking tot voormelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen laten gelden dat het niet volstaat dat de commissaris-generaal, gelet op zijn *“ter zake deskundigen-onderzoek”*, de geheugenproblemen van tweede verzoekster zomaar zonder enig onderzoek ter zake afwijst, wenst de Raad erop te wijzen dat (zowel wat de vluchtelingenstatus als wat de subsidiaire bescherming betreft) inzake (de vraag om) internationale bescherming, de bewijslast op de asielzoeker rust. De commissaris-generaal was, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, aldus geenszins verplicht ter zake verdere onderzoeksdaten te verrichten. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel medisch document neerleggen ter staving van verzoeksters beweerde geheugenproblemen. De Raad sluit zich dan ook aan bij de commissaris-generaal waar deze stelt dat geenszins op objectieve wijze word gestaafd dat de verklaarde medische problemen hebben geleid tot geheugenproblemen, zodat het hier louter een bewering betreft.

3.9. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers' huidige vage beweringen *“dat hij hier dacht te antwoorden in verband met I. of deze recente convocaties ontvangen had, hetgeen hij niet weet aangezien hij met deze ruime tijd geen contact meer heeft gehad”, “dat evenwel vast staat dat er in het verleden wel geweest zijn” en “dat er hier verwarring is geweest nopens wat er juist ter berde werd gebracht”* op

generlei wijze afbreuk doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of I. al dan niet convocaties zou hebben ontvangen. Verzoeker verklaarde toen in eerste instantie immers dat zowel hij als I. convocaties ontvingen, gaf nadien evenwel aan dat hij niet weet of I. convocaties ontving en bleef, wanneer hij geconfronteerd werd met zijn eerdere verklaringen, erbij dat hij niet weet of hij er ontving (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 23/02/2011, p. 3 en 5). De vaststelling dat eerste verzoeker omtrent een dergelijk belangrijk element dat de kern van zijn asielrelaas raakt, met name de vraag of hij en I. na de door hem verklaarde arrestaties nog zijn vervolgd door de autoriteiten alsook de vraag of hij na zijn arrestatie (onrechtstreeks) nog informatie over I. kreeg, wat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende (*Ibid.*, 5), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.10. De Raad merkt voorts op dat verzoekers' verweer met betrekking tot de overweging van de commissaris-generaal dat de drie door eerste verzoeker neergelegde politieconvocaties diens asielrelaas niet op objectieve wijze kunnen ondersteunen, in hetwelk verzoekers er onder andere op wijzen dat dergelijke convocaties niet al te veel specificaties bevatten aangezien deze tot gevolg zouden hebben dat niemand zich zou aanbieden/gaan melden, geenszins kan overtuigen. Hun verweer doet hoe dan ook niets af/wijzigt niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker in de neergelegde convocaties slechts als getuige wordt opgeroepen en dat bovendien nergens in de convocaties wordt vermeldt waarom of in welke zaak verzoeker wordt opgeroepen. Uit deze stukken kan, zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, derhalve niet worden besloten dat verzoeker (officieel) zou worden vervolgd door de autoriteiten.

3.11. Verzoekers' betoog dat, ofschoon de recente mededeling dat deze hen zouden zijn verzonden, zij de convocaties waarin verzoeker als verdachte wordt opgeroepen niet hebben gekregen, handhaaft de vaststelling van de commissaris-generaal dat, ondanks het feit dat er op het belang van dergelijke documenten gewezen werd en er een duidelijke termijn werd gegeven om deze neer te leggen, er tot op heden geen enkele convocatie werd neergelegd in hetwelk verzoeker als verdachte wordt opgeroepen. Verzoekers verklaringen dat er thuis ook (politie)convocaties worden afgeleverd waarin hij wordt opgeroepen als verdachte zijn aldus, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, enkel beweringen die hij geenszins op objectieve wijze staft. De vaststelling dat verzoeker er tot op heden niet in geslaagd is een dergelijke convocatie aan de Belgische asielinstanties voor te leggen, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent het effectieve bestaan van deze documenten ernstig op de helling en doet vermoeden dat deze onbestaande zijn/het bestaan ervan verzonden is. Ter terechtzitting geeft verzoeker nogmaals te kennen dat hij wacht op documenten die door zijn moeder zouden worden opgestuurd. De Raad stelt vast dat verzoeker weinig blijkt geeft van medewerkingsbereidheid door zijn stelling dat hij slechts na confrontatie met de negatieve beslissing documenten aan zijn moeder heeft gevraagd, terwijl hem reeds van bij zijn eerste asielaanvraag op het belang van documenten werd gewezen.

3.12. Er dient in dit verband tevens te worden gewezen op de pertinente overweging van het Commissariaat-generaal dat de geloofwaardigheid omtrent het werkelijk bestaan van de convocaties waarin verzoeker als verdachte zou worden opgeroepen, verder op de helling wordt gezet door het gegeven dat verzoeker deze convocaties pas voor het eerst ter sprake heeft gebracht tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Wanneer de commissaris-generaal hem hiermee confronteerde, kon verzoeker geen afdoende verklaring geven voor het feit dat hij nooit eerder tijdens de opeenvolgende asielprocedures enige melding had gemaakt van het feit dat hij als verdachte werd opgeroepen. Hij beperkte zich tot de allerminst afdoende uitleg als zou hij zich niet alles herinneren en als zou hij enkel geantwoord hebben op de vragen die hem gesteld werden (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 23/02/2011, p. 11), waarop de commissaris-generaal hem terecht erop gewezen heeft dat hem voorheen in het kader van zijn eerste en tweede asielprocedure verschillende vragen gesteld zijn geweest omtrent de convocaties die hem waren toegestuurd en deze herhaaldelijk tijdens de verschillende gehoren aan bod zijn gekomen, zodat hij deze waarin hij als verdachte zou worden opgeroepen reeds eerder had kunnen (en moeten) ter sprake brengen. Verzoeker gaf daarnaast de evenmin afdoende en weinig ernstige uitleg dat *"(...)ik bedoel dat ik niet zo hoog opgeleid ben; ik wist niet dat ik alles moest vertellen; bv die convocs die kwamen; ik wist niet dat ik moest zeggen dat ze als getuige waren of als verdachte; ik besteedde er geen aandacht aan"* (stuk 4a, gehoorverslag CGVS 23/02/2011, p. 11). Thans lijkt verzoeker met een nieuwe uitleg op de proppen te komen waar hij stelt *"dat hij bij de aanvankelijke verklaringen niet reeds van alle convocaties wist; dat immers zijn moeder te bang was en hem als hij in België was niet van alle convocaties verteld heeft"*. Deze uitleg is echter geheel in strijd met zijn eerdere verklaring op het Commissariaat-generaal in 2008 voor het eerst te hebben gehoord dat er convocaties komen waarin staat dat hij verdachte is, en is dan ook niet ernstig

(stuk 4a, gehoorverslag CGVS 23/02/2011, p. 6). Dat verzoeker niet eerder melding heeft gemaakt van de convocaties waarin hij als verdachte zou worden opgeroepen, welke onmiskenbaar een essentieel element uit zijn asielrelaas uitmaken, ondermijnt op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid.

3.13. De Raad merkt verder op dat verzoekers zich met betrekking tot de overwegingen van het Commissariaat-generaal omtrent hun verklaringen over de neergelegde convocaties, met name het feit dat verzoekers opeenvolgende verklaringen ter zake niet overeenkomen met deze stukken en het gegeven dat de verklaringen van tweede verzoekster inconsistent zijn omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan ervan, tot enkele algemene beweringen beperken. Hun weinig relevante uitleg dat door het voorleggen van "*verklaringen als getuigen*" eigenlijk aangetoond wordt dat het om echte convocaties moet gaan, dat het Commissariaat-generaal het antwoorddocument te selectief leest nu hieruit blijkt dat documenten juist makkelijker verkregen worden zo zij een echte situatie van vervolging weergeven, dat de verklaringen elkaar uiteindelijk aanvullen en dat de zogenaamde tegenstelling wordt verklaard doordat er recentelijk een aantal convocaties naar hier werden verzonden, doch nooit zijn toegekomen, is niet bij machte om voormelde pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Deze vaststellingen, welke, zoals de commissaris-generaal terecht heeft gesteld, de geloofwaardigheid van hun verklaringen betreffende de voorgelegde stukken en de authenticiteit ervan in twijfel trekken, blijven derhalve gehandhaafd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.14. In zoverre verzoekers kritiek uiten op de overwegingen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker genomen met betrekking tot de beslissing die het Commissariaat-generaal eerder in het kader van diens eerste asielaanvraag heeft genomen en betreffende het door hem neergelegde rijbewijs en de enveloppe van de Russische post, richten zij zich op overtollige motieven, zodat hun kritische uitlatingen onmogelijk aanleiding kunnen geven tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing(en).

3.15. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.16. In zoverre verzoekers zich beroepen op de actuele situatie in hun land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dienen zij aan te tonen dat hun "*(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog over de terminologie "*meestal*", "*minder frequent*" en "*sterk afgenomen*" een andere interpretatie geven aan de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zij blijven echter in gebreke concreet aan te tonen dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het niet onredelijk is om uit deze informatie af te leiden dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (Administratief dossier 2011, stuk 11, Landeninformatie, '*Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*' 15/03/2010). Bijgevolg

kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat de situatie niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

F. TAMBORIJN